

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. november 24.
(vasárnap)**

Horváth Géza

II. AZ ÚRVACSORÁRÓL

Énekek: 180; 460; 458,3; 435

Lekció: 1Kor 11,17-22

Alapige: 1Kor 11,27-29

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálaadással köszönjük Neked, hogy Te a töredelmes szívet szereted, és ezért kérünk Téged, hogy ajándékozz meg bennünket ilyen töredelmes szívvel most. Alázatos szívvel ajándékozz meg bennünket, hogy így legyünk együtt az ige hallása közben és az úrvacsorai közösség gyakorlásában is. Bocsáss meg nekünk, Urunk, hogy olyan sokszor a mi indulataink, óemberi természetünk erőt vesz rajtunk, amikor kijön belőlünk az, aminek nem szabadna, amiből kiderül, hogy mi van a szívünkben, mi van a gondolatainkban. Köszönjük Neked hálaadással, Urunk, hogy Te előled semmit nem lehet elrejteni. Ha mi nem is így jönnék Eléd, Te tudod a mi dolgainkat, úgy, ahogy az első gyülekezeteknek kijelentetted a Te igédben, hogy mindent tudsz róluk, szemeid olyanok, mint a tűzláng. Ezért mi is megvalljuk, Urunk, hogy csak a mi emberi balgaságunk az, amely rejtegeti a bűnt, amely rejtegeti a vétkeinket, de ha igazán odafigyelünk Rád, akkor meglátjuk, hogy Te előled semmit nem lehet elrejteni, mert napfényre hozod mindazt, amit szívünk rejteget.

Ezért kérünk Téged, könyörülj rajtunk, hogy még itt kerüljenek napfényre ezek a dolgok, és ne majd ott, az ítélőszék előtt, ahol a jutalomért állnánk sorba, ahol dicséretet várnánk, ott ne kapjunk majd elmarasztalást. Ezért köszönjük, ha itt a földi létünkben, bűnnel harcoló életünkben

elmarasztalsz bennünket, Urunk, de tudjuk, hogy atyai szeretettel, krisztusi indulattal teszed ezt a jobbítás szándékával és a megtisztulás lehetőségével.

Kérünk azért Téged, hogy tisztogasd meg a mi szívünket, hogy a Te tisztaságodat lássuk lélekben és igazságban! Kérünk, hogy légy jelen közöttünk, és szólj hozzánk! Üzenj nekünk is, Urunk, igéden keresztül, és engeddd, hogy meghalljuk és éljünk! Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Korinthusbeliekhez írt 1. levél 11. fejezetéből, a 27. 28. és a 29. verseket olvasom: *„Azért aki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból, Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.”*

A múlt vasárnap az úrvacsoráról beszéltünk, különösen kiemelve azt, hogy mit jelent számunkra az úri szent vacsora! Az elmúlt hónapokban többen kérdezték itt a gyülekezetben, és az elmúlt vasárnap után is, hogy amikor a lelkipásztor az úrvacsorai liturgiát végzi, és felolvassa a szerezteségi igét, amely minden sákramentum kiszolgáltatásánál kötelező, akkor miért nem hangzanak el a 27. 28. és 29. versek, tudniillik, hogy „próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék ebből a kenyérből, és úgy igyék a pohárból, mert aki méltatlanul eszik és iszik, az ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsülte meg az Úrnak testét”?

A mai istentiszteleten erre a kérdésre keressük a választ, és engedjétek meg, hogy ne csak azoknak válaszoljak, akik ezt megkérdezték, hanem most mindnyájatoknak, mert lehet, hogy másokban is felmerültek ezek a kérdések!

Először is három magyarázatot szeretnék adni. Az első egy történelmi magyarázat, hogy miért nem olvassuk fel ezt a három verset. Egyházunkban az évszázadok során az a gyakorlat alakult ki, hogy a gyülekezetek az úrvacsora előtt úgynevezett bűnbánati hetet tartanak. Sajnos inkább múlt időben kell mondani az ország állapotát nézve, hogy már csak tartottak bűnbánati hetet, ami azt jelentette, hogy az úrvacsoravétel előtt – bár megjegyzem, hogy ezekben a gyülekezetekben általában évi hét alkalommal volt úrvacsora, tehát nem minimum tizenkét alkalommal, ahogy nálunk – hat estén keresztül összegyűlt a gyülekezet. Ez volt a „bűnbánati hét”, amelyet azzal a céllal tartottak, hogy vizsgálja meg azért az ember magát, és majd vasárnap úgy egyen és úgy igyon a kenyérből és a borból, hogy megvizsgálta magát, vagyis odaállt az Isten igéjének fényébe esténként,

ahogy a zsoltáríró kérte: Vizsgálj meg Uram, és lásd meg, ha van-e nálam a hamisságnak valami útja!

Ez azért is volt jó, mert nem akkor kellett rendezni a rendezendőket, mikor már az Úr asztala előtt voltunk, hanem egy hét adatott arra, hogy ki-ki az Úrral és egymással is rendezze azt, amit el kell rendezni. Egyik testvér menjen oda a másikhoz; kérjen tőle bocsánatot; ahogy az ige mondja, „valljátok meg bűneiteket egymásnak”! Nem arról van szó, hogy mindenki előtt bármit kitergegethettek, hanem arról, hogy miután Jézus Krisztustól bocsánatot kaptam az én bűnömre, odamegyek ahhoz, aki ellen vétettem, és elmondom neki: miután Jézus megbocsátott, kérek téged, hogy te is bocsáss meg nekem, és kezdjünk újat!

Erre volt hat este. Sőt, szolgáltam olyan gyülekezetben, ahol az volt a gyakorlat, hogy előtte hat estén keresztül volt bűnbánati alkalom, az úrvacsora után pedig hat estén keresztül hálaadó alkalmak voltak. Tehát az úrvacsorát tizenkét igei alkalom előzte meg, illetve követte. Ez a történelmi ok, ami a mi gyülekezetünkben úgy alakult ki, hogy amikor az úrvacsora előtti vasárnap este van evangélizációs istentisztelet, melynek célja az is, hogy megtérjünk bűneinkből és így jőjjünk majd úrvacsorázni.

A liturgikus magyarázat pedig az, hogy a lelkipásztor, aki elolvassa a szereztetési ígét, azzal kezdi, hogy „hallgassátok meg, hogyan szerezte a mi Urunk, Jézus Krisztus az úrvacsora sákramentumát”! Ha a lelkipásztor azt mondaná, hogy „hallgassátok meg, hogyan szerezte Jézus, és hogyan kell élnünk vele”, akkor felolvashatnánk a 27. 28. és 29. verseket is, mert tulajdonképpen az nem arról szól, hogy Jézus Krisztus hogyan szerezte, arról csak a 24. 25. és 26. vers szól az 1Kor 11-ben, a három vers pedig arról, hogy egyrészt hogyan éltek vele Korinthusban, másrészt hogyan kell vagy kellene nekünk élni az úrvacsorával.

És gyakorlati magyarázata is van annak, hogy nem olvassuk fel ezeket a verseket. Ez egyrészt ahhoz hasonló, amikor a gyerekmisziósok összejönnek, és beosztjuk a gyermek istentisztelet tartását, aki ezt előkészíti, öt-hat aranymondás tervezetet ír, és akik azt a négy gyerekórát tartják, választhatnak, hogy az öt aranymondás közül melyiket akarják megtanítani. Ha én ott vagyok ezen, azt szoktam javasolni, hogy olyan aranymondást válasszunk, ami egyértelmű, amit még külön nem kell megmagyarázni, mert ha külön meg kell magyarázni, akkor azt meg kell tenni, hogy ez az aranymondás miről szól, mert különben félreértik! Sajnos az idők folyamán nagyon sokan félreértették ennek az ígének az üzenetét, és úgy csapódott le bennük, hogy „akkor nem jövök úrvacsorázni, mert méltatlan vagyok, és ha méltatlan vagyok, akkor lám, ítéletet veszek magamhoz: ítéletet eszem és iszom”!

Ez nagyon helytelen magatartás, és a mai alkalommal meglátjuk, hogy mi is a válasz erre a kérdésre! Amikor Jézus Krisztus szerezte az úrvacso-

rát, az előtt hangzik az, amit most a lekciónban felolvastam, hogy ti. Pál apostol megfeddi a korinthusi gyülekezetet, amely úgy jött össze úrvacsorára, hogy előtte közösen megvacsoráztak. Ez a közös vacsora úgy történt kezdetben, hogy mindenki hozta azt, amit tudott. Az első korinthusi gyülekezetben egy idő után aztán ez az ebéd azzá vált, hogy a gazdagok elhozták a maguk ételét, és nem osztották meg a szegénnyel, aki meg vagy nem tudott hozni semmit, vagy nagyon keveset. Megették a maguk ételét, és miután a szegény éhen maradt, azt mondták, hogy „gyertek, testvérek, úrvacsorázzunk, mert mi atyafiak, testvérek vagyunk”!

Mit jelent tehát az, amit itt ír az apostol? Azt, hogy az ilyen ember, aki így viselkedett Korinthusban, az méltatlanul veszi az úrvacsorát, mert nem becsüli meg az Úrnak testét. Nagyon szeretném kiemelni, hogy miről is van itt szó! Nem arról van szó, hogy valaki méltatlan arra, hogy úrvacsorát vegyen, mert akkor senki nem vehetne úrvacsorát! Mi, lelkipásztorok, nem is adhatnánk oda az úrvacsorát senkinek, és mi magunk se vehetnénk úrvacsorát, mert mi is méltatlanok vagyunk! Amikor a lelkipásztor azt mondja: „Én, mint az én Uramnak méltatlan bár, de elhívott szolgája, hirdetem tinéktek bűneitek bocsánatát!” akkor megvallja, hogy ő is méltatlan, mert mindannyian méltatlanok vagyunk. De a Bibliában nem is az van, hogy a korinthusiak méltatlanok erre, hanem az, hogy méltatlanul **veszik** az úrvacsorát.

Tehát, nem magára az emberre vonatkozik az, hogy méltatlan, hanem arra a módra, cselekvésre, ahogyan vették az úrvacsorát: méltatlanul! Ezt mondja nekünk az eredeti szent szöveg is a Korinthusbeliekhez írt levélben. Az a görög szó, ami itt szerepel, az azt jelenti, hogy „nem megfelelő módon venni az úrvacsorát”. Tehát a korinthusi gyülekezetnek a gyakorlatával az volt a baj, hogy olyan volt a szívük amilyen, és ők méltatlanul vették az úrvacsorát, de nem azt jelenti, hogy méltatlanok voltak, mert mindenki méltatlan. A Biblia szerint csak egyedül a megöletett Bárány méltó. A Jelenések könyvében azt zengik a mennyei seregek, hogy „méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást”.

A korinthusi gyülekezetet ezért inti először Pál apostol, és utána mondja el, hogy hogyan szerezte Jézus az úrvacsorát. Figyeljük meg a sorrendet! Először szemükre veti az apostol, hogy így vacsoráznak, és utána azt mondja: „Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték...” Miért előzi meg a szerzetési ígét az ember bűne, az emberi szív indulata, amit felfed az apostol? Azért, mert van ebben egy ilyen üzenet: pontosan ezért van szükségetek az úrvacsorára! Pontosán ezért van szükség rá, hogy megerősödjetek abban, hogy a bűneink meg vannak bocsátva és el vannak rendezve! Jézus Krisztus a méltatlanokkal evett együtt! Mi volt az egyik vád a farizeusok, az írástudók, meg a sadduceusok részéről? Az, hogy Ő bűnösökkel,

méltatlanokkal eszik. Hogy Ő bűnösökhöz megy be szállásra. Hogy Ő úgy fogadja magához azt az asszonyt, akit odacitálnak elé, hogy ez az asszony tetten kaptatott, mint házasságtörő, és Ő nem tud mást tenni, a mi Urunk Jézus, mert Ő a bűnösökhöz jött; Ő pontosan azt mondta: Én nem az egészségesekhez jöttem, mert nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek! Én pontosan a betegekhez jöttem! Én pontosan a bűnösökhöz jöttem! Én a bűnösök barátja vagyok! Ő a bűnösök barátja lett. Pontosán azért jött, hogy felkínálja nekik azt, hogy az Ő golgotai áldozatában meg van bocsátva és el van rendezve a mi, Istennel szemben fennálló örök tartozásunk és örök adósságunk!

Éppen ezért, drága testvéreim, vegyük komolyan, hogy az úrvacsorához méltó módon járuljunk! A hétfői bibliaórákon a Cselekedetek könyvét tanulmányozzuk, és amikor a 4. fejezethez értünk, ott olvassuk, hogy az első, a jeruzsálemi gyülekezet hogyan élt, és „szűkölködő nem volt közöttük, mert akinek földje volt vagy háza, az eladta”. Persze, nem a saját feje felől, de aki megtehetette, az eladta. Elhozta az árát az apostolokhoz, azok meg szétosztották a szegények között. A hívők sokaságának szíve, lelke egy volt. Aztán jön a következő fejezet, mint egy napsütötte, gyönyörű nyári napon, mikor pillanatok alatt érkezik a vihar és a jégeső, úgy jön fel az 5. fejezetben Anániás és Szafira története, képmutatása és hazugsága! Olyan hálás voltam Istennek, hogy elmondhattam, azért van ez így, hogy Lukács leírhatta nekünk: látjátok, ilyenek lesznek majd a gyülekezetek! Ott vannak benne az Anániások, meg a Szafirák! Ott vagy benne te, testvérem, és ott vagyok én, és ott vannak a presbiterek, és ott vannak a lelkészek, és ott vannak a diakóniai munkások, és ott van a szolgáló atyafi! Ilyen lesz a gyülekezet!

Néhány évvel ezelőtt, itt a gyülekezetben, főleg a fiatalok között terjedt egy irat. Nagyon szép volt, csak nem biblikus, és én szóltam, hogy ezzel nem értünk egyet, el kell dobni ezt az iratot! Ezzel kezdődött, hogy „van egy álmom”, és valaki leírta benne, hogy van egy álma, egy száz százaléig hívő, steril gyülekezet, és én azt mondtam: ez lehet álom, csak nem lesz valóság! De mi nem az álmok mezején járunk! Isten hívő népe a valóság, a realitás talaján jár, és ezért elmondtam, hogy a Bibliából úgy látjuk, hogy csak ilyen gyülekezetek vannak, mint Korinthus. Csak ilyen gyülekezetek vannak, mint Kolossé, vagy Szmirna, meg Laodicea, amelynek azt mondja Isten: sem hideg nem vagy, sem hév, csak langymeleg! Olyan gyülekezetek vannak, ahol Evódiák vannak és Szintikhék, akik veszekedtek egymással, de éppen ezért van szükség az Úr Jézus Krisztusra, mert a gyülekezetbe behozzuk a mi természetünket. Behozzuk a szívünk indulatait, a kapcsolatainkat, az önzőségünket!

Ezért, testvéreim, ne azon akadjatok fenn, hogy miért nem olvassuk fel ezt a három verset az úrvacsora szereztetési igéje kapcsán, hanem azt

kérdezzétek meg saját magatoktól is: vajon mi van a mi szívünkkel? Vajon hogyan vesszük mi az úrvacsorát? Lehet, hogy a testvéremet vagy atyámfiat rágalmaztam! Lehet, hogy befeketítettem! Lehet, hogy rosszat terjesztettem róla! Lehet, hogy irigy vagyok vele szemben, mert neki van valami, ami nekem nincsen! Az úrvacsorában a hívó közösség számára egy út van, mert ha nekünk Jézus Krisztus odaadta magát, és letette az Ő drága életét, akkor nem kellene neked is odaadnod? Ezen tanakodj, hogy vajon nem kellene-e neked is odaadod az önigazságodat, a vélt vagy valós sérelmeidet! Az előző szolgálati helyemen volt egy bácsi, akit hívtam többször is az alkalomra, a templomba, de ő azt mondta: nem megyek tiszteletes úr, mert engem harminc évvel ezelőtt, mikor a templomot tataroztuk, valaki nagyon megsértett! Mondom: harminc éve tetszik hordozni ezt a haragot, ezt a sértődöttséget? Az a baj, hogy közben elvész, közben elhal az élete! Közben nem hallja az igét! Közben lemarad mindenről!

Azt mondja nekünk Isten: ha Jézus Krisztus megalázta magát, és engedelmes volt halálig, akkor nem kellene magadat megalázni? Akkor nem kellene megújulnod a hitben, a reménységben és a szeretetben? Mert egy lelki közösség súlya, lelki komolysága innen látszik meg, hogy van-e benne hajlandóság a gyógyulásra, a tisztulásra, a szabadulásra! Van egy régi közmondás, én többször említettem, de lehet, hogy valaki nem hallotta még, így hangzik: „Nem az a szégyen, ha valakinek koszos az arca, hanem az, hogyha nem mossa le.” A hívó embernek nem az a szégyene, hogy beleesik a sárba, a bűnbe, hanem az, hogyha még fetreng is benne, és hogyha nem keresi a megbánás helyét! Azt mondja az ige, hogy Júdás nem kereste, és nem is találta meg a megbánás helyét, de Péter megtalálta, és olyan sokan megtalálták a megbánás helyét. Igen, azt mondja az apostol, hogy „szükséges ez a szakadás”. Miért? Azért, mert így kiderül, hogy ki a hívó és ki a képmutató! Ki az álmegett, mert a megett ember oda fog jönni Jézus Krisztushoz újból és újból, és nem hagyja a bűn nyugodni!

Az első gyülekezetekben, Korinthus idejében, csak a gyülekezet volt az az egyetlen közösség, ahol az embereket elválasztó válaszfalak leomlottak! Figyeljétek meg, hogy sehol nem volt: sem a politikában, sem a gazdaságban, sem bármilyen világi életben nem volt sehol olyan közösség abban a korban, ahol a válaszfalak leomlottak! Amiről Pál apostol ír az Efézusbeliekhez írt levélben, hogy „lerontotta a közbeeső válaszfalat”, és amiről egy másik helyen ír: milyen csodálatos, hogy Krisztusban nincs sem görög, sem zsidó, sem férfi, sem nő, sem szolga, sem szabad, sem gazdag, sem szegény! Miért? Azért, mert a válaszfalak leomlottak. Az apostol mit mond? Testvérek, a gyülekezetben ti meg építenének a falakat? Hát ez olyan, mintha a berlini falat, amit harminc évvel ezelőtt olyan nagy örömmel elkezdtek bontani, valaki elkezdené visszaépíteni! Milyen nagy örömmel lehetett ott Berlinben, hogy ami családokat elválasztott, szétszakított, az

leomlott, és akkor valaki most menne téglával, kőműves kanállal, malterral, és elkezdené visszaépíteni a falat! Ez az ige arról szól, hogy ne építsd vissza a falat, amit Krisztus lerontott! Neked a másik ember a gyülekezetben a te atyádfia.

Olyan szép az, amikor Ananiás bemegy Saul-Pálhoz! A damaszkuszi út után történik, hogy odaküldi Ananiást az Úr Lelke, és akkor Ananiás nem akar menni. Meg kell győznie az Úrnak, hogy „nekem választott edényem ő”, és amikor Ananiás bemegy, azt mondja: Saul, atyámfia, az Úr küldött engem! Leomlik a válaszfal, és eltűnik az előítélet. Eltűnik, hogy ki volt ő, mert Krisztusban ez eltűnik, ez nem érdekes, hogy ki művelt, vagy ki kevésbé iskolázott. Krisztusban teljesen mindegy, hogy ki fiatal vagy ki idősebb, mert Krisztusban ennek le kell omlani! Olyan nincsen, hogy én nem érzem jól magam az idősök között! Ha atyafi, akkor jól érzem magam közöttük! A gyermek is jól érzi magát az idősök között. Miért? Azért, mert Krisztus egyé tette a hívőket.

Ez a három vers arról szól, hogy amikor Pál inti a gyülekezetet, „ne legyen méltatlan az a mód, ahogy veszed az úrvacsorát, az az indulat szent legyen, akkor tulajdonképpen azt mondja az apostol: ne az úrvacsorától maradj távol, hanem a bűneidet bánd meg! Nem azt kell mondani, hogy „én vétkeztem, és nem vagyok méltó arra, hogy úrvacsorázzak”, nem az úrvacsora mellőzése a megoldás, hanem a bűneid elhagyása, hiszen Isten igéje azt mondja, hogy „térj meg”! Jeremiás olyan szépen kéri az Úrtól: téríts meg, Uram, és megtérünk! Jeremiás sem volt különb, pedig Istennek odaszánt, hű szolgálja volt, és mégis azt kéri: téríts meg Uram! Dávid is így kéri az Urat: „Mossál meg engem... a te szabadításod örömét add vissza nekem!” Nem az a megoldás, hogy az úrvacsorát nem veszem, hanem az, hogy megtérek az én bűneimből!

Lehet, hogy valaki úgy gondolkodik, hogy nem úrvacsorázik, de hát akkor megmarad a bűnben? Egyik helyen azt mondja Isten igéje: megmaradjunk a bűnben? Távol legyen! A Jelenések könyvének efézusi gyülekezetéről kellett a héten egy cikket írnom, és ott vettem észre a készülés és az írás közben azt a szót, amire olyan kevésbé figyeltem én is eddig. Az efézusi gyülekezetnek, amely elhagyta az első szeretet tüzét, azt mondja az Úr: Térj meg, ha pedig nem, elmegyek ellened hamar! Én erre a szóra sose figyeltem, hogy „hamar” elmegyek ellened! Ez azt jelenti, ha komolyan vesszük, hogy ez nem fenyegetése az Úrnak, hogy elmegyek ellened hamar, hanem sürgetése, vagyis az, hogy Isten a hívőnek a bűnből való megtérésre nem ad sok időt!

El tudom fogadni, ha valaki úgy jött ide, hogy talán útközben összeveszett a házastársával, összezördültek a kocsiban, és nagyon felindulva és feldúlva jön ide, beül a templomba, és még a bűnbánati imádság, még az áhítatos csend sem elég ahhoz, hogy ebből megnyugodjon, és azt mond-

ja, hogy „én most nem tudok úrvacsorát venni ilyen szívvel”. Ezt el tudom fogadni, de azt már nem, hogy két évig nem vesz úrvacsorát ilyen szívvel! Akkor hagyja el az ő vétkét! Bánja meg! Kérjen rá bocsánatot! Rendezze a dolgokat! Azt nem tudom elfogadni! „Eljövök hamar” – ne felejtsük el, Isten a hívőnek nem ad sok időt arra, hogy bűnbánatra jusson! Az ilyen közösség jusson bűnbánatra, és induljon el ezen az úton, a gyógyulás útján!

Végül, azért is kell erről beszélnünk, mert amelyik gyülekezetben ilyen bűnök vannak: viszályok, szeretetlenség, nézeteltérés, az nemcsak az úrvacsorai közösséget nem tudja jól és helyesen gyakorolni, hanem a miszsiót sem tudja helyesen gyakorolni! Tehát, nemcsak belül lesz ez probléma, a gyülekezetben, hanem kifelé is meg fog nyilvánulni. Tudjátok, hogy az első gyülekezeteknek mi volt a legnagyobb vonzereje? Az, amikor a pogányok azt mondták, hogy mennyire szeretik egymást! De amikor azt lehet hallani, hogy egy közösségben, egy csoportban már egymást is ölik, akkor eláll a szavunk, hogy hogyan van ez! Az ilyen gyülekezet beteg gyülekezet lesz. Az ilyen gyülekezettel az a baj, hogy látszat gyülekezetté válik. Egy olyan gyülekezetté, ahol még megy az üzem – hogy így mondjam, de már nincs erő benne. Mint amikor a gyermekek kisautója már lassul, mert a lendkerék már nem dolgozik úgy, ahogy kellene, már nincs erő, csak még egy picit mozog.

Mit mond itt az apostol? „Ezért van köztetek sok beteg, sok erőtlen, és alszanak sokan.” Az Úr pedig azt akarja, hogy ébredj bizonyágtévő lélek! Ébredj fel, aki aluszol! Támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus! Nem az a megoldás, hogy akkor nem kell az úrvacsora, hanem az, hogy kell a bűnbocsánat nekem! Akkor kell a megtisztulás! Nem tudok benne maradni a bűneimben, hanem újból és újból odamegyek ahhoz, akinek „Szent vére bűnt befedez, Tisztára mossa ruhám; Bizalmamat ebbe vetem, Reményem a Jézus csupán”, hogy ne méltatlanul vegyem, mert az ige azt mondja: „Méltatlanul veszi, mert nem becsülte meg az Úrnak testét.”

Tehát itt nem a kenyeret nem becsülte meg és a bort, hanem az Úrnak a testét. Az Úr teste pedig az Újszövetségben az egyház, a gyülekezet. A hívőt oda tagolja, oda iktatja be Jézus, a saját testébe, és ott egyik tag a másíknak nem mondhatja: nincs rád szükségem, meglennék nélküled is! „Ha téged leamputálnának erről a testről, akkor lennék én boldogabb, ha te nem lennél itt!” Ilyet egyik tag a másíknak nem mondhat! Vagyis úgy fordítsuk le, hogy az veszi méltatlanul az úrvacsorát, aki nem becsüli meg az Úrnak a testét, vagyis a gyülekezetet!

Ez intsen bennünket arra, hogy igen becsüljük a gyülekezetet! A gyülekezet kiváltság. A gyülekezeti közösség ajándék. Becsüld meg a gyülekezetet, a testvéredet, aki lehet, hogy ott ül melletted, de nem is tudod, hogy milyen örömei vannak, vagy miért sír a szíve, mert nem kérdezted

meg tőle, hogy „ki vagy”? „Te miért vagy szomorú?” „Te miért örülsz anynyira?” Nem örültél az örülővel, és nem sírtál a síróval, pedig ez lenne a gyülekezetben, a közösségben a mérvadó; ez lenne az irányadó; ez lenne a mérce: örülj az örülővel, sírj a síróval! A gyülekezet szeretetközösség a Krisztus uralma alatt, a Krisztus fensége alatt, egészséges hitű tagokkal, és hogyha betegség van, akkor kell odamenni az áldott orvoshoz! A mi áldott orvosunkhoz, Jézus Krisztushoz, aki pontosan azért jött, hogy ne legyenek vizsályok, ne legyenek nézeteltérések, hanem a krisztusi szeretetben szeressük egymást!

Ezért, kedves testvérem, Jézus Krisztus figyelmeztet ma: bánd meg a te bűneidet! Térj meg a bűnből, az úrvacsorában pedig örömmel járulj ahhoz, aki ennek az alapját, feltételét megteremtette és elrendezte; akire nézve van nekünk bocsánatunk, vére által, a mi bűneinkből! Ő tegyen késszé minket, és Ő tegyen alkalmassá minket az úrvacsorára! Borulj így Jézusod elé!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, adj nekünk ilyen lelkiületet, amit az előbb kértünk: „Nem hagy a bűn pihenést: Mosd le, ó, mert megemészt!” Kérünk Téged, hogy hozz ki, vezess ki bennünket bukásainkból, botlásainkból! Emelj fel bennünket, Úr Jézus, hiszen Te azért jöttél, hogy megújíts bennünket! Az első szeretet tüzét, lángját add újra a szívünkbe, hogy hadd szeressünk Téged hűn s igazán! Köszönjük Neked, hogy így akarod a mi gyülekezetünket is gyógyítani, ha lenne a testvérek között nézeteltérés, vizsály vagy harag. Így akarod őket rávenni arra, hogy ebből megtérjenek. Kérünk Téged, Urunk, hogy hadd pecsételje ezt meg számukra az úrvacsora: ilyen bizonyos, hogy Benned van a mi váltságunk és bűneinknek bocsánata.

Kérünk, hogy áldd meg betegeinket! Kérünk, hogy vigasztald gyászolóinkat, akik a héten temettek. Köszönjük, hogy a feltámadás boldog evangéliumát, üzenetét hirdethettük, hogy van örök életünk, mert „akié a Fiú, azé az élet”. Légy áldott ezért! Kérünk, Urunk, minden nyomorúságban lévőért, küszködőért, aki nem Benned keresi az életének megoldását, aki nem Hozzád akar jönni a nyomorúságával, hanem máshol keres vigaszt, örömet vagy nyugalmat. Kérünk, hogy áldd meg hazánkat, nemzetünket, az egész világra szétszóródott magyarságunkat! Köszönjük Neked, Urunk, hogy drága, élő hitet ajándékozta sokaknak, és kérünk, hogy a továbbiakban is Te gondoskodj arról, hogy a Te igéd hirdettessen mindenütt, Hozzád hívogatva, Jézus Krisztust felragyogtatva! Köszönjük, hogy az igében Ő ragyog előttünk, a mi drága Megváltónk. Övé legyen a hála, a dicsőség, a magasztalás örökkön-örökké!

Ámen.